

Kärsivällisyys

Jaak. 5:7-12

7. Olkaa siis **kärsivällisiä**, veljet, **Herran tuloon asti**. Katsokaa, kuinka maamies odottaa maan kallista **hedelmää** ja on kärsivällinen, kunnes maa on saanut syyssateen ja kevätsateen.

8. Olkaa tekin kärsivällisiä, **vahvistakaa sydämenne**, sillä **Herran tulo on lähellä**.

9. Veljet, **älkää nurisko toisianne vastaan**, ettei teitä tuomittaisi. Katsokaa, **tuomari seisoo ovella!**

10. Veljet, **ottakaa vaivan kestämisessä ja kärsivällisyydessä esikuvaksenne** profetat, jotka ovat **puhuneet Herran nimessä**.

11. Kuinka ylistämmekään **autuaiksi** niitä, jotka ovat **pysyneet kestävinä!** Olette kuulleet **Jobin** kestävydestä, ja Herran antaman **lopputuloksen** te tunnette. **Herra on laupias ja armahtava**.

12. Ennen kaikkea, veljeni, **älkää vannoko**, **älkää taivaan älkääkä maan kautta**, **älkää mitään muutakaan valaa**. "Kyllä" tarkoittakoon teillä "kyllä", ja "ei" tarkoittakoon "ei", **ettette joutuisi tuomion alaisiksi**.

Miksi kärsivällisyys?

Kärsivällisyys on ominaisuus, jota ihmisellä ei luontaisesti ole, mutta elämässä sitä kuitenkin tarvitaan. Miksi se on erityisen tärkeää uskovan ihmisen vaelluksessa? Miten sinusta voisi tulla kärsivällisempi, kun aikamme on muuttunut entistäkin kärsimättömämmäksi?

Pikaruoka-aikakausi

Tämän päivän tunnushuuto kuuluisi ehkä: "Nyt, kaikki, heti!" Mukavaan ja helppoon elämäntapaan tottuneet ja yksilökeskeisen onnen tavoitteluun keskittyvät suomalaiset eivät mielellään kuuntele kehotusta: "Olkaa kärsivällisiä!" Elämme pikemminkin kärsimättömyyden aikakautta. Pikavoitot, pikaruoka, uutiset tapahtumista välittömästi netistä ja älypuhelimet joiden viestit edellyttävät vastaamista heti ovat aikamme kuvaa. Jonotus ja odottaminen halutaan minimoida, kaiken pitää tuottaa hyötyä nopeasti. Yritystoiminnassa kolme kuukautta on pisin jakso, mitä jaksetaan odottaa tulosta ja sitä ennenkin julkaistaan varmuuden vuoksi ennakkotietoja. Aikatauluista myöhästymisestä yritysmaailmassa joutuu maksamaan kovat sakot.

Ainoastaan maanviljelys on enää ammattiala, jossa on pakko odottaa koko satokauden verran, ennen kuin päästään korjaamaan hedelmää. Kaiken lisäksi maanviljelijä on riippuvainen siitä, millaiset ilmat vallitsevat, saadaanko sadetta tarpeeksi vai tuleeeko sitä liikaa. Hyvää satoa joudutaan joskus odottamaan parinkin katovuoden tai tappiollisen vuoden jälkeen.

Kehotus kärsivällisyyteen on hankala myös evankelioimisinnosta palaville uskoville. Mielellään kuulisimme suureten massaevankelioimiskokousten tuhansien ja kymmenien tuhansien ratkaisun tehneiden uutisointia. Kipuilemme, miksi evankeliumin leviäminen on niin äärimmäisen hidasta Suomessa ja esimerkiksi Japanissa. Haluaisimme nähdä suuria Herran tekoja. Emme ehkä näe, miten suunnaton armon ihme on, kun yksi syntinen kääntyy Herran puoleen ja tekee parannuksen synneistään. Usein yhden ihmisen tie Herran luo saattaa kestää vuosia ja hän joutuu sinä aikana kohtaaman ehkä kymmeniä uskovia, jotka jakavat hänelle sanaa. Toki tunnen ihmisiä, jotka ovat tulleet uskoon elämänsä ensimmäisessä evankelioimiskokouksessa, jossa ensi kertaa kuulivat evankeliumin. Mutta useimmiten Herralta

menee pitkään, ennen kuin ihminen taipuu parannukseen. Herra on ihmeen kärsivällinen meidän kärsimättömien kanssa.

Jaakobin puhe syyssateista ja kevätsateista, jotka viittaavat Israelin ilmastoon ja maan viljelyn ajoittamiseen sateiden rytmityksen mukaan, on usein pyritty tulkitsemaan profetiana Jeesuksen paluuta edeltävistä Hengen sateista eli suuresta hengellisestä herätyksestä. Toki jokainen Herran oma haluaisi nähdä väkeviä Herran tekoja ja herätysaikoja, mutta toisaalta Jeesus kyllä toteaa murheellisenä:

"Mutta kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" (Luuk. 18:8) tai *"Monet ovat kutsutut, mutta harvat ovat valitut."*

Jaakobin korostus on kuitenkin siinä kärsivällisyydessä, jota tarvitaan ennen Jeesuksen paluuta kirkkaudesta, kun sodat, kulkutaudit ja maanjäristykset vaivaavat ihmiskuntaa ja harhaopit leviävät kaikkialla ja aidot uskovat joutuvat vainottaviksi. Kärsivällisyyttä tarvitaan erityisesti silloin. Jeesus jatkaa:

"Kaikki tulevat vihaamaan teitä minun nimeni tähden. Mutta ei hiuskarvakaan teidän päästänne joudu hukkaan. Kestävyydellänne te voitatte omaksenne elämän." (Luuk. 21:17-19)

Henkilökohtainen Herran tulo

Meiltä edellytetään kärsivällisyyttä aina Herran tuloon asti. Siitä, kun Jaakob sanoi: "Herran tulon olleen lähellä", on kulunut jo lähes 2000 vuotta. Siksi meillä on suuri kiusaus kokea odottaminen lähes mahdottomaksi, vaikka tiedämme, että henkilökohtaisella tasolla Herran tulo voi olla meille milloin tahansa käsillä, kun aikamme täällä ajassa päättyy.

Muistan, kun eräs edesmennyt pastori ja sielunhoitaja selitti, että joka ilta meidän kannattaisi ajatella omaa hautaamistamme. Ajallinen kuolema merkitsee uskovalle samaa kuin uneen nukahtaminen. Se merkitsee, että päästämme irti päivän askareista ja laskemme itsemme sängyn varaan ja suostumme siihen, että emme mitenkään voi hallita itseämme unessa. Ellemme kykene jättäytymään sängyn varaan, emme saa unen päästä kiinni. Ajallisessa kuolemassa on myös kysymys täydellisestä irti päästämisestä, emme mitenkään voi itseämme siinä hallita. Mutta uskovan ei tarvitsekaan yrittää mitään, koska hän saa jäädä kokonaan Herran käsiin. Ajallisessa kuolemassa toteutuu meille henkilökohtainen Herran paluu, josta Jeesus sanoo: *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."* (Joh. 8:51) Uskossa kuoleva ei näe kuolemaa, vaan sillä hetkellä, kun hänen silmänsä sulkeutuvat, hän saa nähdä Herran Jeesuksen kasvot. Se on suurenmoinen hetki, jota saamme iloisesti odottaa, vaikka sitä edeltäisi monenlais-takin kärsimystä. *"Valmistu kohtaamaan Jumalasi!"*

Kestävyys kärsimällä

Heprealaiskirjeen ja Jaakobin kirjeen saajilla oli sama vaikeus kuin meillä tänään. Jeesuksen toisen tulon odottaminen oli jäänyt jonnekin taustalle, kun uskon vaelluksessa oli tullut vastaan kaikenlaisia kiusoja ja vaikeuksia jopa vainoa. Rohkeus alkoi pettää ja näköala kaventua edessä oleviin vaikeuksiin. Meitä kuitenkin rohkaistaan osoittamalla, miten niin Herran julkiseen kuin henkilökohtaiseenkin tuloon pitää valmistautua.

Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, jonka palkka on suuri, sillä te tarvitsette kestävyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu. Vielä vähän

aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttelä. (Hepr. 10:35-37)

Sana kärsivällisyys viittaa kärsimiseen. Kärsivällisyys ei synny muuten kuin kärsimällä. Kestävyys ei synny muuten kuin koettelemusten kautta. Kärsimys ja koettelemukset tulevat uskovan osaksi Jumalan hyvästä kädestä. Herra tietää, että uskovan elämä ei kannata mitään hyvää hedelmää, ilman kärsivällisyyttä. Paavali kuvaa asiaa näin:

Me kerskaamme myös ahdistuksista, tietäen, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä, kärsivällisyys koetuksen kestämistä ja koetuksen kestäminen toivoa. Mutta toivo ei tuota pettymystä, sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. (Room. 5:3-5)

Esimerkkejä koettelemuksista

Mainitsen nyt muutamia esimerkkejä tavoista, millä Herra on minun kärsimätöntä luonnettani pyrkinyt kouluttamaan:

- Armeijassa ollessani jouduin vuodeksi sairaalaan sydänreumassa. Olin silloin jo saanut lähetyskutsun ja jouduin ihmettelemään, miksi Herra pani minut hyllylle ja vei minulta terveyden, jonka palautumiseen kesti kymmenen vuotta. Herra jätti siitä myös sitkeän pienen kivun muistuttamaan minua koko loppu elämäkseni omasta kuolevaisuudestani.
- Japanin työssä kaksi lapsistamme oli kuolemaisillaan ja myöhemmin kaksi heistä sairastui psyykkisesti. Varsinkin toisen onnettomuuden jälkeen meni kymmenen vuotta siihen, että hän vihdoinkin hyväksyi vammaisuutensa.
- Lähetyksemme jakaantui kahdeksi ja ristiriidat veivät viiden vuoden kamppailuun katkeruuden kanssa.
- Kahdessa seurakunnassa tapahtui repeämisiä, jotka lähes rampauttivat meidät. Nytemmin taas joudumme kantamaan huolta muun muassa lastenlastemme vammaisuudesta.

Vielä eivät koettelemukset näytä päättyneen, mutta kaikkien niiden keskellä Herra on ylenpalttisesti siunannut elämäämme muun muassa siten, että kaikki lapsemme haluavat vaeltaa Herran tiellä.

Kärsivälliseen kestävyteen apu saadaan

Kärsivällisyyttä ja siitä nousevaa kestävyyttä ei siis ole luonteenpiirre, vaikka jotkut ihmiset ovatkin synnyinlahjoiltaan herkempiä hermostumaan kuin toiset. Kärsivällisyys on Pyhän Hengen pyhittävän työn vaikutusta ja sen päämääränä on kestävä Jeesuksen paluun odotus sillä tavalla, että kannamme hedelmää Jumalan valtakunnalle, julistamme evankeliumia ja suoritamme rakkauden tekoja Jumalan kunniaksi mitä ahdistavimmissakin olosuhteissa.

Kärsivällisyyden syntymiseen ja sen kasvamiseen Jaakobin mukaan tarvitaan sydämen vahvistamista, tajua siitä, että Jeesus on tuomari, ja toisten uskovien esimerkkiä, joka rohkaisee, kun tekee mieli antaa periksi. Kaiken sen keskellä sydän on kiinnitettävä lopputulokseen. Kaikki tämä nousee Herran suuresta armosta ja laupeudesta meitä kohtaan.

Sydämen vahvistaminen

Kärsivällisyys ei synny hammasta purren pinnistelemällä ja ponnistelemalla. Meidän on tunnustettava oma heikkoutemme. Omin voimin meistä ei koskaan tule kärsivälli-

siä eikä kestäviä. Tarvitsemme Herran voimaa. Paavali avaa tätä muun muassa seuraavasti:

Jumalan lupausta hän (Aabraham) ei epäuskossa epäillyt vaan vahvistui uskossa antaen kunnian Jumalalle. Hän oli täysin varma, että Jumala voi tehdä sen, minkä on luvannut. (Room. 4:20-21) Sydämemme vahvistuu tarttumalla Jumalan sanan lupauksiin. Uskossa Jumalan sanaan tarttuminen on kunnian antamista Jumalalle. Se merkitsee tietenkin sitä, että odotamme sen tapahtuvan, minkä Jumala on luvannut. Herra itse on meidän heikkojen väkevyys.

Rukoilen, että hän Henkensä kautta, suuren kirkkautensa mukaisesti, antaisi teidän sisäisen ihmisenne vahvistua voimassa, niin että Kristus asuisi uskon kautta teidän sydämissänne. Rukoilen, että te, rakkauteen juurtuneina ja perustuneina, voisitte yhdessä kaikkien pyhien kanssa käsittää, mitä on leveys, pituus, korkeus ja syvyys, ja oppia tuntemaan Kristuksen rakkauden, joka on kaikkea tietoa ylempänä. Näin te tulette täyteen Jumalan kaikkea täyteyttä. (Ef. 3:16-19)

Vahvistu siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa! (2. Tim. 2:1)

Vahvistumisen vaikuttaa Pyhä Henki siten, että Hän kiinnittää sydämemme Kristuksen rakkauteen ja armon suuruuteen.

Jeesus on tuomari

Toiseksi kärsivällisyys kasvaa, kun pidämme mielessämme, että Jeesus on tuomari. Se ei tarkoita sitä, että uskovan tarvitsisi pelätä tuomiota, vaan sitä, että kun hän joutuu kaikenlaisen vääryyden ja ilkeyden kohteeksi uskonsa tähden, hänen ei tarvitse lähteä itse kostamaan, koska Jeesus tulee antamaan täysin oikean tuomion niille, jotka meitä ahdistavat. Me tulemme lopulta saamaan oikeutta, vaikka nyt vielä tilanne olisi toisin. Tässä yhteydessä Jaakob palaa vielä puheisiimme:

Ennen kaikkea, veljeni, älkää vannoko, älkää taivaan älkääkä maan kautta, älkää mitään muutakaan valaa. "Kyllä" tarkoittakoon teillä "kyllä", ja "ei" tarkoittakoon "ei", ettette joutuisi tuomion alaisiksi. (12)

Jos tiedämme, että saamme oikeutta tuomiolla, meidän tulee kuitenkin huolehtia siitä, ettemme omilla puheillamme joudu itse tuomittavaksi. Kun hillitsemme kieltäme ja pysymme totuudessa hankalissakin tilanteissa, kärsivällisyys kasvaa.

Jobin esimerkki

Kun lukee Vanhan testamentin Jobin kirjan, saattaa kuulostaa hiukan oudolta, että Jaakob otti Jobin esimerkiksi kärsivällisyydestä. Omaisuutensa ja lapsensa menettettyään ja sairastuttuaan äärimmäisen tuskalliseen ihotautiin Job osoitti hämmästyttävää kärsivällisyyttä, vaikka hänen vaimonsa ei kestänyt edes katsella miehensä tuskia ja ehdotti itsemurhaa. Mutta pian Jobin tuska muuttui niin ahdistavaksi, että hän alkoi syyttää suustaan tuskaansa. Hän teki sen tietoisena siitä, että Jumala oli vanhurskauttanut hänet uskosta eikä siksi voinut ymmärtää, miksi hänen piti kärsiä niin kauhealla tavalla. Kärsivällisyys ei tarkoita sitä, ettei meillä olisi lupaa huutaa Herran puoleen kaikkea sitä tuskaa, jota koemme. Kärsimys nosti Jobin sydämeen monia tuskallisia kysymyksiä varsinkin, kun hänen lohduttamaan tulleet ystävänsä alkoivat syyttää häntä synneistä, joita hän ei ollut tehnyt. Hän vaipui tuskissaan ajoittain epätoivon partaalle ja olisi halunnut kuolla. Hänen tuskaansa lisäsi epäily siitä, että Jumala olisi ollut epäoikeudenmukainen. Jumala antoi hänen purkaa koko tuskansa sanoiksi ja antoi niistä myöhemmin hyvän arvion. Ei tosin siksi, että Job olisi puhunut viisaasti, hänhän joutui lopulta perumaan kaikki puheensa, vaan siksi,

että Job oli loppuun asti rehellinen työntäessään ulos tuskaansa. Hän teki sen kaiken aikaa Jumalaan päin eikä missään vaiheessa epäilyksissäänkään menettänyt uskoansa Jumalaan. Kärsivällisyys ei tarkoita tuskallisten tunteiden tukahduttamista, vaan kaiken viemistä Herran eteen, vaikka ei yhtään ymmärtäisi, miksi oli joutunut kärsimysten keskelle.

Jobin tuskien tietä katsellessamme meidän tulee kiinnittää erityistä huomiota siihen lopputulokseen, mikä niistä syntyi. Jaakob ei kerro sitä, koska kirjeen saajat tiesivät sen hyvin. Jobin tuskien tarkoitus oli kukistaa Saatanan valhe siitä, että Job uskoi Jumalaan vain siitä syystä, että Jumala oli suonut Jobille suuret rikkaudet ja hyvän elämän. Kun kaikki terveyttä myöten oli menetetty, kävi ilmi, että Job uskoi Jumalaan siksi, että hän tunsu millainen Jumala on. Kärsimystie osoitti, että Jumala riittää, vaikka kaikki muu vietäisiin.

Mutta lopputulokseen sisältyi vielä muutakin. Kun Jumala alkoi puhua Jobille, hän oppi aivan uudella tasolla tuntemaan, miten suuri, ihmeellinen, viisas, armollinen ja hyvä Jumala on suuressa kaikkivallassaan ja kirkkaudessaan. Kärsimyksen ja kärsivällisyyden suuri lahja uskovalle on oppia tuntemaan entistä syvemmin, millainen ihmeellinen Herra meillä on.

Mutta lopputulokseen sisältyi vielä sekin, että Job sai tehtäväkseen johtaa sovitushurin kautta häntä syyttäneet ystävänsäkin oikeaan suhteeseen Jumalaan. Hän sai olla Jumalan käytössä. Kärsimysten läpi kulkeneita koeteltuja Herra voi käyttää toisten ihmisten pelastumiseksi. Job sai olla samalla esikuvana Jeesuksen sovittavasta kärsimyksestä.

Kaikkein viimeiseksi Job sai takaisin ajallisen rikkautensa kaksinkertaisena ja sai menettämiensä lasten sijaan uudet.

Kuinka ylistämmekään autuaiksi niitä, jotka ovat pysyneet kestävinä! (11)

Jobin autuus eli Jumalan silmillä katsottu onni, pelastetun onni, oli kaiken aikaa Jobin pysyvä omaisuus myös silloin kuin tuskat olivat kovimmat. Pelastuksemme varmuus ei riipu siitä, miltä meistä milloinkin tuntuu. Voi olla, että joskus riemuitsemme, mutta toisinaan joudumme huutamaan tuskassa Herran puoleen, mutta silti olemme Jumalan silmissä onnellisia. Tulee sitten sekin päivä, Jeesuksen palatessa suuressa kirkkaudessaan, jolloin pääsemme täydellisenä nauttimaan autuuttamme Hänen luonaan ja Häntä katsellen ja Häntä ylistäen:

Herra on armollinen

Herra on laupias ja armahtava. (11)

Viimeinen syy rohkaisuun kärsivällisyyteen on se, että Herra on laupias ja armahtava. Herralle se merkitsi juuri sitä, että Hän otti kantaakseen meidän syntiemme ja sairauksiemme taakan, kulki ristiä kantaen Golgatalle, kärsi hirvittävän kuoleman Isän hylkäämänä, jotta me saisimme syntimme anteeksi ja saisimme pääsyn Isän sydämelle asti. Siksi joutuessaan kivun ja kärsimyksen keskelle uskova sydän suuntaa mielensä Golgatan tuskiin ja ylösnousemuksen voittoon, jotka kertovat sen, että meidän kokemamme tuskat kestävät vain ohi kiitävän hetken eivätkä ne olitenkään verrattavissa siihen suureen kirkkauteen, joka meitä lopulta odottaa. Kärsivällisyyden salaisuus onkin siinä, että kiinnitämme katseemme ristillä kärsineeseen Vapahtajaamme, joka istuu nyt Isän oikealla puolella suuressa kunniassaan. Hän

tulee pian takaisin ja ottaa omansa luokseen. *Me tiedämme, että kaikki yhdessä vaikuttaa niiden parhaaksi, jotka rakastavat Jumalaa, niiden, jotka hän on suunnitelmansa mukaan kutsunut.* (Room. 8:28)

Esimerkki rakkauden kärsivällisyydestä – Itoon kertomana

Pastorina joudun usein vihkimään pariskuntia kristilliseen avioliittoon. Vihkimisessä on kysymys siitä, että puoliset tekevät Jumalan ja läsnä olevan seurakunnan edessä pyhän lupauksen. Kysyn heiltä haluavatko he hyvinä ja pahoina päivinä, terveinä ja sairaina, kunnioittaa ja rakastaa toisiaan, siihen asti, kunnes kuolema heidät erottaa. Siinä ei kysytä toisen koulutustasoa eikä omaisuutta, vaan sitä tahtooko hän elää oikein ja puhtaasti toinen toistaan palvellen.

Vuonna 1929 valmistuin papiksi. Pian sen jälkeen suoritin ensimmäisen avioliittoon vihkimiseni. Morsian oli silloisen seurakuntamme nuorten naisten ryhmän johtaja neiti Misao Takahashi. Hänen miehensä Ken Nakamura oli valmistunut yliopistosta rakennusinsinööriksi ja työskenteli Osakan lääninhallituksessa. Morsian Misao Takahashi oli kotoisin Niigatasta ja työskenteli Mitsubishin eräässä toimistossa. Toimin tämän avioliiton puhemiehenä, kun tiesin, että Nakamura oli kiinnostunut Takahashista. Nöyrästi Nakamura totesi, että mahtaisiko hän kelvata Takahashille. Olin nähnyt, millainen Takahashi oli luonteeltaan. Hän muun muassa oli huolehtinut oman pikkusiskonsa opiskelumahdollisuuksista taloudellisella tuella.

Niin sain sitten vihkiä heidät avioliittoon. He asettuivat asumaan lähellä Kioton Ginkaku temppeleitä sijaitsevaan taloon. Nakamuran isä lahjoitti heille kolme taloa, joista yhdessä he asuivat ja pitivät kahta muuta vuokralla. Molemmat olivat kristittyjä ja siksi he kävivät sunnuntaisin jumalanpalveluksissa ja aamuisin lukivat yhdessä Raamattua ja rukoilivat ennen töihin lähtöä. Heille oli tärkeintä se hengellinen perusta, jolle he kotinsa rakensivat.

Mutta ihminen ei tiedä mitä huomenna tapahtuu. Heidän avioliittonsa onni vaihtui kahdeksan kuukauden kuluttua kyynelten taipaleeksi. Se johtui siitä, että kahdeksantena kuukautena Misaolle tuli keskenmeno. Oliko syynä hoitovirhe tai jokin infektio tässä yhteydessä, mutta Misao sairastui vakavasti ja joutui viettämään kokonaista 16 vuotta ja kolme kuukautta vuoteen omana. Olin siihen aikaan Yamaguchin läänin Boofun kaupungin seurakunnan pastorina, mutta kun olin heidät vihkinyt ja myös toiminut puhemiehenä kannoin huolta heistä. Sairaus jatkui vuoden, sitten toisen ja edelleen kolmannen. Osakassa tai Tokiossa käydessäni kävin heitä Kiotossa tapaamassa. Joka kerta rukoilin heidän puolestaan, että Misao paranisi pian ja he voisivat elää normaalia perhe-elämää.

En voi unohtaa, mitä tapahtui neljäntenä sairausvuonna. Matkalla Tokioon kävin jälleen heitä tapaamassa. Misao oli edelleen vuoteen omana, kun kyselin hänen vointiaan. Hän kiitti esirukouksista ja jatkoi pienen tauon jälkeen:

”Pastori, minulla olisi yksi pyyntö. Voisitko palauttaa minut lapsuuden kotiini?”

Hämmästyin kovin hänen sanojaan. Tiesin, että japanilaisessa kulttuurissa oli tapana ottaa pitkään sairastaneista vaimoista ero lähettämällä heidät takaisin lapsuuden kotiinsa. Kun tämän tiesin kysyin Misaolta:

”Onko miehesi Nakamura alkanut kohdella sinua kylmästi ja kaltoin?”

Hän pudisti voimakkaasti päätään ja sanoi:

”Ei todellakaan. Pastori, jos Nakamura kohtelisi minua kaltoin, en haluaisi lähteä lapsuuden kotiini. Päin vastoin rukoilisin ja olisin kärsivällinen. Siitä ei ole kysymys. Päin vastoin Nakamura on minua kohtaan lämmin ja rakastava aivan niin kuin silloin kun olin tervekin. Mutta minä en ole voinut palvella häntä enkä täyttää hänen tarpeitaan tuon kahdeksannen

kuukauden keskenmenon jälkeen lainkaan. Nakamura joutuu hoitamaan lääninhallituksen työnsä lisäksi minua sekä fyysisesti että henkisesti. En tahdo kestää enää hänen hyvyttään. Hän tulee töistä aina ajoissa, joka kuukausi hän ojentaa minulle palkkapussinsa avaamattomana. Sitten hän kertoo, mihin hän tarvitsee siinä kuussa rahaa ja ottaa sen vastaan minun kädestäni. Kun hän on edennyt urallaan, hän joutuu myös usein tekemään virkamatkoja. Heti saavuttuaan hotelliinsa hän soittaa ja kertoo, missä on ja millä junalla taas palaa kotiin. Näin on jatkunut eikä mikään ole muuttunut.”

Kuunnelllessani tajusin, että Nakamuran vanhemmat, jotka eivät olleet kristittyjä, olivat alkaneet puhua pojalleen, että Misao pitäisi palauttaa lapsuuden kotiinsa. Myös muut sukulaiset näyttivät olevan samaa mieltä vanhan japanilaisen tavan mukaan. Mutta itse Nakamura ei heidän puheilleen kallistanut korvaansaakaan. Päin vastoi ositti samaa rakkautta kuin Misaon ollessa tervekin. Misao jatkoi:

”Kun Nakamura osoittaa minulle tuollaista rakkautta enkä minä kykene millään tavalla vastaamaan siihen, sydämeni pakahtuu. Siksi haluaisin, että pastori huolehtisi siitä, että minä pääsisin takaisin lapsuuden kotiini ja etsisi Nakamuralle toisen terveen puolison.”

Kuultuani tämän minä suutuin. Isolla äänellä kysyin:

”Misao, etkä sinä avioliittoon vihkimisen yhteydessä Jumalan ja seurakunnan edessä antanut lupauksen. Oliko siinä lupauksessa kohta, jossa sanoit, että sairauden tai onnettomuuden kohdatessa saa toisen hylätä?”

Hän puisti päätään ja toisti luvanneensa rakastaa ja kunnioittaa puolisoaan hyvinä ja pahoina päivinä, sairaana ja terveenä ja elää yhdessä hänen kanssaan kuolemaan asti.

”Siinä tapauksessa sinun ei tarvitse kantaa huolta asiasta. Tämän maailman ihmiset kyllä antavat lähtöpassin vaikeuksiin ja sairauksiin törmättyään, mutta Nakamura on saanut kasvaa syvälle Kristus-uskoon ja hän haluaa olla uskollinen Jumalan edessä tekemälleen lupaukselle. Sitä paitsi hän kokee syvällä sydämessään tyydytystä saadessaan näin rakastaa sinua. Koska hänen rakkautensa on Jumalan vaikuttamaa, sinäkin saat sen vapain mielin ottaa vastaan ja kiittää siitä Herraa. On suuri onni, kun saamme ottaa armon vastaan kiitollisina. Ei vaimon tehtävä ole pelkästään tehdä ruokaa, siivota, pestä pyykkiä jne. On sellaista, mitä voit tehdä vuoteeseen sidottunakin. Voit rukouksin kantaa ja siunata häntä, kun hän rientää tehtäviinsä. Kun hänen virka-asemansa nousee, hän joutuu myös uuden laisiin kiusauksiin ja paineisiin. Siksi on tärkeää, että tuet häntä rukouksillasi. Rukous on kaikkein tärkein työme. Kyllä uskosta osattomat ihmisetkin alkavat rukoilla silloin, kun joutuvat kuoleman vaaraan tai syviin vaikeuksiin tai kun heidän rakkailtaan on jokin tärkeä koe edessään. Eikö näin ole?”

Misao vastasi nöyrästi:”Kyllä, niin on.”

”Näin ollen ota vastaan miehesi rakkaus ja rukoile sekä hänen työnsä, terveytensä että myös hänen hengellisen elämänsä puolesta. Niin kauan kuin sinulla on tämä rukoustehtävä sinun ei tule ajatella lapsuuden kotiin palaamista!”

Silloin Misao nosti päätä ylemmäksi, pyyhki kyyneleet poskiltaan ja vastasi:

”Pastori, anna anteeksi epäuskoni. Olen laiminlyönyt juuri tuon tärkeimmän, aamuin ja illoin mieheni puolesta rukoilemisen. Ellei Herra varjele, voi mitä tahansa tapahtua.”

Näin hän vakuuttui asiasta.

Tämä oli siis neljäntenä vuonna sairastumisesta. Sitten kun kävin heidän luonaan viidentenä, kuudentena ja seitsemäntenä vuonna, sairaus ei ollut parantunut. Tänä päivänä Japanissa sosiaaliturva on hyvä niin, että pitkäaikaissairaat saavat hoitoa, mutta tuolloin maa oli köyhä eikä mitään sairausvakuutuksia ollut. Näissä oloissa Nakamura joutui myymään isältään saamista kolmesta talosta kaksi voidakseen maksaa vaimonsa hoitokustannukset.

Lähdin vuonna 1938 Kiinaan lähetystyöhön. Olin siellä 7-8 vuotta työssä. Silloin tällöin Japanissa käydessäni kävin Kiotossa Nakamura tapaamassa. Joka kerta tapasin Misaon edelleen sairavuoteelta. Sitten Japani kärsi tappion sodasta ja 3-4 vuoteen en saanut yhteyttä Nakamuran pariskuntaan. Tietysti asia vaivasi minua, mutta sotaoloissa kirjeenvaihtokaan ei onnistunut. Vuonna 1946 pääsimme palaamaan Japaniin. Sen vuoden syksyllä Herra johti meitä aloittamaan pioneerityön Kamojiman kauppalassa. Pikku hiljaa seurakunta kasvoi ja minua kutsuttiin puhujamatkoille Tokion ja Osakan alueille.

Vuoden 1947 huhtikuussa sain kutsun Tokioon ja menomatalla pysähdyin Kiotoon, koska olin huolissani siitä, mitä Nakamurille oli sodan aikana tapahtunut, olivatko vielä elossa? Menin käymään heidän kotiinsa. He asuivat noista kolmesta rakennuksesta vasemmanpuolisessa. Soitin ovikelloa. Kuulin reippaan naisäänen tervehdyksen ja tajusin, että se oli Misao. Hän avasi oven ja tuli eteiseen minua vastaan terveenä. Siihen asti toistakymmentä vuotta häntä tavatessani hän oli ollut vuoteen omana, mutta nyt hän seiso i edessäni. Kun iloitsin hänen terveydestään, hän kyynelissä lausui:

”Pastori, sairastin kaikkiaan 16 vuotta 3 kuukautta. Mutta nyt olen sanomattoman kiitollinen, kun saan olla terve.”

Näin miten syvä kiitollisuus pursui hänen sydäimestään hänen kasvoilleen. Minäkään en voinut olla toistamatta moneen kertaan:

”Onpa hienoa!”

Illansuussa mies palasi töistä ja saimme vuosien jälkeen jakaa sydäntemme tunteja. Kun kehuin miestä siitä, miten hän oli yli 16 vuotta huolehtinut sairaasta vaimostaan, hän sanoi: ”Eihän siinä ollut kyse muusta kuin siitä, että pidin sen lupauksen, jonka häissäni annoin. Joka ilta rukouksessa sain uutta voimaa siihen.”

En hevin unohda sitä nöyrää tapaa millä, hän asian kertoi.

Entä sinä?

Miten on sinun kärsivällisyytesi laita? Suuntaatko sinä ahdistusten tullen sydämesi Jeesukseen ja siihen, että Hän on pian tulossa noutamaan omansa luokseen? Oletko jo päässyt maistamaan sitä, että Herra on laupias ja armahtava? Ellet ole vielä, niin Herra kutsuu sinua tänään kääntymään puoleensa. Hän on armollinen myös sinua kohtaan. Hän on kantanut sinun syntisi ja sairautesi Golgatan ristille. Hän ylönoussut haluaa antaa sinulle ikuisen elämän, jonka yli kuolemalla ei ole mitään valtaa.

Jos sinä tunnet jo armahtavan ja laupiaan Herran, suuntaa mielesi Hänen toiseen tulemiseensa. Odota Hänen paluutaan kärsivällisesti. Herra haluaa, että matkalla kohti Isän kotia kantaisit rakkauden hedelmää Hänen nimensä kiitokseksi. Kun joudut kärsimykseen, muista, Hän itse on kanssasi niidenkin keskellä ja on tekemässä sinulle pelkästään hyvää, vaikka siltä ei ehkä juuri nyt tuntuisi.